

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

ὁ σκοπὸς τῆς σκοτισχοινοτενοῦς ταύτης; σχεωρῶς κυ-
ρωσ εἶναι ἡ ἐπιμελὴς καὶ πάντοτε προσβολὴ ἐντευθεν
μὲν τῆς ἐκκλησίας τῶν Γραικῶν καὶ Ἀρμενίων, ἐκεί-
νην δὲ τῆς τῶν Ἀγγλων.

Διὰ ταῦτα ὁ ἀνήσυχος οὗτος Πάπας ἐξέδωκε τὴν
διαβόητον ἐκείνην καὶ σκανδαλώδη προκήρυξιν πολέ-
μου πρὸς τὰς Ἀνατολικὰς, Ἐκκλησίας, διυρίσας ἐ-
σχάτως καὶ Καρδινάλιοι ἐν Ἀγγλίᾳ πρῶτην φορὰν,
ἀφ' οὗ συνεταιρῆζεν ἀγρυπτικῶ, καὶ ἔθλαψε μεγάλως καὶ
τὴν τάλαιναν Ἰταλίαν, τὴν ἐξουτοῦ πατρίδα καὶ τὸν
λοιπὸν κόσμον.

Δυσκόρεστον μόνον καὶ παραδόξον πῶς ἡ σοφὴ καὶ
εὐγενὴς Γαλλία καταδέχεται νὰ συμπράτῃ μετὰ τοῦ
Ἰησοῦτισμοῦ εἰς τοιαύτας ἐργασίας.

I. Γ. Α.

I. Γ. Λ Α Τ Ρ Ι Σ.

Τὴν προπρελοῦσαν ἐβδομάδα ἀνεχώρησεν ἐκ
Σμύρνης, ἀπερχόμενος εἰς ἑκωνσαντινουπόλιν ὁ Κ.
I. Γ. Λάτρις.

Ὁ Κ. Λάτρις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐμβριθοῦς πνεύμα-
τος, δὲν ἔπαυσε νὰ παρρωχερῇ κατὰ μέγα μέρος ὕλην
εἰς τὴν Ἰωνικὴν Μελίσσαν, ἧς, χάρις εἰς αὐτὸν καὶ τι-
νας ἄλλους ὀλογενεῖς προέβη θερραλεως τὸ μέχρι τοῦ-
δε στάδιόν της· καὶ τῶν γραφομένων του ὁ σκοπὸς
δὲν ἦτον ἄλλος, εἰμὴ νὰ περιέχῃ πᾶν ὅτι καλὸν καὶ
ὠφέλιμον τῇ κοινωνίᾳ. Ἐγθρὸς ἀσπονδος τῶν ῥυθι-
σουργιῶν τοῦ ἐπαράτου Ἰησοῦτισμοῦ, ἔγραψεν ἐν τῇ
Μελίσσῃ πολλὰ ἄρθρα γέμοντα ἐμβριθεῖας καὶ γνώ-
σεων, μυθῶν πάντοτε διὰ τὸ δίκαιον· καὶ, στριζό-
μενος ἐπὶ στερεῶν θεμέλων, ἀπεδείκνυε τετραγωνικώ-
τατα εἰς τοὺς εὐλογημένους αὐτοῦ, Λατίνους τινι τρό-
πῳ τὸ πῦρ καταβάλλει τὸ πῦρ καὶ ὁ σίδηρος ἀποκρούει
τὸν σίδηρον.

Ἐκτὸς τῶν ὅσα ἔγραψεν εἰς τὴν Μελίσσαν, παρε-
χώρει πολλάκις εἰς τὰς Σμυρναϊκὰς Ἐφημερίδας, φι-
λολογικὰς καὶ πολιτικὰς διατριβὰς καὶ πολλὰ ἄλλα
ἄξια λόγου.

Σήμερον ἡ Διεύθυνσις τῆς Ἰωνικῆς Μελίσσης ἔρξε-
ται ν' ἀπονεμῇ δημοσίως τὰς εὐχαριστίας της εἰς τὸν
ἄνδρα τοῦτον, ὅστις ἂν καὶ ἀποδημήσας πρὸς κειρὸν
εἰς ἄλλα μέρη ἔνεκα ἰδιαιτέρων αὐτοῦ ἀσχολιῶν, δὲν
θὰ παύσῃ τοῦ νὰ πέμπῃ ὕλην καλὴν καὶ ἀξιόλογον
πρὸς αὐτήν.

Ἐν τούτοις ἡ Διεύθυνσις τοῦ Περιοδικοῦ τούτου
Συγγράμματος, ὑπόσχεται εἰς τοὺς Κ.Κ. Συνδρομητὰς
ἐτι δὲν θέλει παύσει τοῦ νὰ καταποικίλῃ τὸ φυλλά-
διόν της καὶ νὰ τοχίνῃ ἵνα φθάσῃ τὸν ὅποιον ἐξ ἀρ-
χῆς ἐπέβλεψε σκοπὸν. Τὸ ἔργον, ὡς παρατηροῦν, καθ-
ίσταται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ καλόν, καὶ δὲν θὰ ἐραδύη
νὰ φθῇ καλλίτερον.

Ἡ Διεύθυνσις Α. Πατριῶτος.

κυρία, νὰ ἀναχωρήσω. Τοιοῦτος δυστυχῆς, ὡς ἐγὼ,
πρέπει νὰ φεύγῃ τὰ βέβηλατα ὄλων.

Ὁ Βαλμιέρος ἐξέρχεται. Ἡ Ἐλεονώρα δὲν τολμᾷ νὰ
τὸν κρατήσῃ, καὶ παραδίδεται εἰς ταραγὴν φανεροῦ-
σαν τὰς ἐνδομύμους συγκινήσεις της. Ὁ Αἰεὶ της εἶχε
μεγίστην δι' αὐτὴν φιλοστοργίαν. Ἐλυπήθη λοιπὸν ὅτε
τὴν ἴδε βεβουλισμένην εἰς μελαγχολίαν τῇ, ὅποιᾳ ἀφού-
κτως ἰθὺλῆσε νὰ ἀνακλύψῃ τὸ αἷτον.

— Τοῦ ἀπαιτεῖς, θεῖέ μου! νὰ σὲ εὐχαριστήσω λοι-
πὸν· νὰ σὲ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου. Ἄν ὄχι ἄλλο
τοῦλάχιστον θέλεις μὲ συλλυπηθῆναι ἀπὸ τὴν φυσικὴν
σου καλοκίχαθίαν. Μάθε... ὅτι ἀγαπῶ.

— Τί ἀκούεις; Καὶ χωρὶς τὴν εἰδήσιν μου;

— Ὄχι! ἡ ἀνεψία σου δὲν εἶναι ποτὲ ἀνάξια τῆς
οἰκογενείας της, ἀνάξια τῶν πατρικῶν φροντίδων τὰς
ὅποιαις καταβάλλεις δι' αὐτήν. Καὶ ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ ἡπα-
τήτην εἰς τὰ αἰσθήματά μου. Κατ' ἀρχὰς ὑπέβητα ὅτι
εἶχα σέβας, ὑπόληψιν εἰς τὸ ὑποκειμένον τῆς ἀγάπης
μου, καὶ ἀφῆθην ὄλων διόλου εἰς αὐτὴν τὴν πλάνην
μου. Ἀπέφευγα πάντοτε τὰς περιστάσεις νὰ μὴν ὑπο-
πέσω εἰς τὸ λάθος τοῦτο, καὶ ἐγὼ ἀνεπαισθήτως τὰς
ἐξήτουν. Ἐστρεψα εἰς τὰ ἐμπρόσθια... Εἰ, ὀλίγον και-
ρὸν ἐκατάλαθα ὅτι σὺ ὁ σέβας μου ἦτον ἔρω. Ναι!
Εἰλικρινῆς καὶ σταθερὸς ἔρωσ εἰσέδυσεν εἰς τὴν καρδίαν
μου. Καὶ ὄλωσ... ἐκεῖνος ὁ ὅποιος μὲ προξενεῖ τὸ
ὀλέθριον τοῦτο πάρος ἀγνοεῖ καὶ αὐτὸς κόπον μὲ
τῆκει.

— Καὶ δὲν μὲ λέγεις πῶς εἶναι αὐτὸς ὁ εὐτυχῆς θη-
τὸς τὸν ποῦν ἐπρωτίμους ἀπὸ τῶσα ἄλλα μέρη τὰ ὅ-
ποια σὲ ἐπρότειναν; δὲν θαυμάζω πλέον διὰ τὴν πεισμα-
τώδη σου μέγρι τοῦδε ἀντίστασιν...

— Ἡ γνωριμία, θεῖέ μου, τῆς κυρίας Λωρμεσάν...
Εἰς αὐτὴν ἵλα νέοι τινά...

— Μὲ εἶπες εἰπεῖ τὸ ὄνομά του. Εἶναι, νομίζω, ὁ
Βαλμιέρος... Πλὴν τὸ ἐξεύρεις! αὐτὸς δὲν ἔχει γονεῖς!

— Ἄ! θεῖέ μου! Εἶναι δυστυχῆς. Καὶ τοῦτο μὲ
κάμνει νὰ τοῖ ἀγαπῶ περισσώτερον. Πλὴν καὶ διατι
ἄλλο ἔχουν νὰ τοῖ ἐλέγξωσι;

— Νὰ τὸν ἐλέγξωσι; Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν, κόρη μου!
Τὸ πνεῦμά του, αἱ ἀρεταί του, αἱ ἀγαθοεργίαι του εἶναι
μηδὲν παραβολόμεναι μὲ τὸ αἶσχος τὸ ὅποιον τὸν κα-
λύπτει. Ἐξεύρεις τί σημαίνει νὰ μὴν ἔλθῃ κἀνεὶς γυ-
νεὶς; σημαίνει νὰ ἦναι ἀποδιωγμένος ἀπὸ ὄλων τῶν
κοινωνιῶν· ἢ εἰς τὸ ὄνομά του πρὶς σκολλημένη δυσφη-
μία εἶναι ἀνεξάλειπτος, καὶ τὴν διαμοιράζεσαι καὶ σὺ,
μολύνεσαι ἂν θέλῃς...

— Καλὰ τὸ λέγουν λοιπὸν ὅτι ὁ ἔρωσ εἶναι τυφλός!
Εἰς τὰ ὀμμάτιά μου ὁ Βαλμιέρος φαίνεται ὁ κάλλιστος
πάντων... καὶ ὅτι κατὰ γρῆος πρέπει νὰ τρέχῃ τις πρὸς
παρηγορίαν του. Ἡ γέννησίς μας τί ἔχει νὰ κάμῃ μὲ

ἡμᾶς; Σὲ τὸ εἶπα ἀνόμη ὅτι αὐτὸς ἀγνοῖ ὅπως διόλου πικρὸν ἰσχυρὸν ἔρει εἰς τὴν καρδίαν μου.

— Καὶ διχῶς ἄλλο, κυρία, πρέπει νὰ τὸ ἀγνοῇ πάντοτε. Σὲ ἀπαγορεύω εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴν ὑπαγγῆς εἰς τῆς κυρίας Λωρμεσάν. Νὰ μὴ μὲ ὁμιλήσης δεξιὸν καὶ δεξιὸν τὸν Βαλμιέρον, οὗτοι εἶναι αἱμοί.

Ἡ λύπη τῆς δυστυχοῦς Ἠλεονώρας εἶναι ἀνέφραστο! Ὁ Βαλμιέρος αἰτιολοῖται! Ἡ λέξις αὕτη εἶναι βίβλος ὅξυ διαπερῶν τὴν καρδίαν τῆς. Πᾶσαν ἀδικίαν καὶ ἀπάνθρωπον εἶναι ὁ θεὸς τῆς! Ὡς τῆς φραξέσθαι καὶ τὴν ἀπλὴν εὐχαριστήριον τοῦ νὰ βλέπῃ τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης τῆς! Πολλάκις ἐπὶ σπάθει νὰ ἐκβλήῃ ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς τὴν ἐνθύμησιν τοῦ ἦτις τὴν κατετρῶναι, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ὅτι ὁ Βαλμιέρος ἦτο τετρῶμενος ἀπὸ τὸν ἐρωτᾶ ἄλλως, καὶ ὅτι αὐτὴν οὔτε τὴν ἡγάπα, οὔτε ἤθελε τὴν ἀγαπήσει ποτέ. Ἀλλ' εἰς μάτην! Οἱ συλλογισμοὶ τῆς οὔτοι, οἱ τισούτων ἐναντίον εἰς τὴν κλίσιν τῆς, διεσκαδάζοντο παράυτω. Ὁ Βαλμιέρος τῆς ἐφείνετο ὅτι ἦτον ἄξιος τῆς εὐχριστεστάτης, τῆς καθαρῶτάτης ἀγάπης τῆς, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς ἠσθάνετο μεγίστην πρὸς αὐτὸν συμπάθειαν.

Ὁ Βαλμιέρος δὲν ἐπῆγαινε πλέον εἰς τῆς κυρίας Λωρμεσάν, καὶ ἐξωρίσθη μάλιστα ἀπὸ ὅλης τῆς συναγωγῆς. Αἱ συμφοραὶ εἶναι συνδεδεμέναι ἢ μίτ μετὰ τῆς ἄλλης. Ὁ ἀτυχὴς νέος εἶπε τὸ μέσον ἀκόμη νὰ εὐχριστῆ τὴν πρὸς τὸ ἀγαθὸν κλίσιν τοῦ (ἦτις θεορεῖται ὡς μία ἀπὸ τὰς πρώτας ἀνάγκας τῶν εὐχριστῶν ψυχῶν), ὡς ἀπυλαύων εἰσέτι τὰς εὐεργεσίας τοῦ κυριανόμου ἐκεῖνον ἅτις τὸν ἔλεγε παραδεχθῆν ὡς υἱὸν τοῦ. Κοκὴ τύχη ὅμως ἀπέθανε καὶ αὐτός, καὶ δὲν εἰμεινεν ἄλλο πλέον εἰς τὸν Βαλμιέρον εἰ μὴ μείσιν τι εἰσὸδῶμα, τὸ ὅποσον μόλις τὸν ἐτρῆκε διὰ νὰ ζῆ. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο διεφλονεύθη μετὰ τὸν κυριανόμου τοῦ Διρυέου, οἵτινες τοῦ ἀφῆσαν καὶ αὐτὸ τὸ τεμάχιον τοῦ ἔργου τὸ ὅπου ὁ συγγενὴς τὸν ἔλεγε ἀφῆσαν. Ὁ νέος ἤρχισεν ἔτι νὰ ὑποπῆται εἰς τὰ δεινὰ τῆς πενίας. Ἡ καλοκράτεια τοῦ τὸν εἶχε ῥίψεν εἰς πολλὰ χρέη, διὰ τὰ ὅποια ἐξέλεγε νὰ καταδικωθῆ βιαιῶς. Ἦτον εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπελπίσιν. Αἱ νεαὶ τοῦ αὐτοῦ δυστυχοῦς δὲν ἤρρηξαν νὰ διαδοθῆσιν καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν. Ἐξαίφνης δεξιὴν ἡμέραν τὸ πρῶτον βλέπει ἀγνώριστον τινα ὄντος εἰσέλθον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ, κριτῶν ὀνά γερός σάκον πλήρη γραμμάτων. Τὸν ἐργαζομένη δὲ τὸ γραμματίον τοῦτο τοῦ ὑποκίτου εὐκόλως ἐγνώρισεν τὸ γράψιμον.

« Ἐμαθα, Κύριε, ὅτι πάσχεις ἀπὸ νέας δυστυχίας. Σὲ προείπον ὅτι ἡ φίλη σου σὲ ἔμενεν, ἢ ἡ ἐρωμένη σου ἦτο βιασμένη νὰ κόψῃ πᾶσαν σέβειν μετὰ σοῦ. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ δεγθῆς τὸ παραμικρὸν τοῦτο δῶρον τῆς φιλίας μας, ἢ ὅποια πάντοτε θέλει μένει ἀναλλοίωτος. Σὲ φέρουν γίλια δίστημι.»

Καὶ παρεῖθε ὁ ἀγνώριστος ἠθέλησε νὰ ἐγχειρίσῃ τὸν σάκον εἰς τὸν Βαλμιέρον. Ἀλλ' ὁ νέος ἀπωθῆσας μετ' ἀγκαλιότησε τὸν ὑπηρετῶν,

Ἐπαρ' ὅπως αὐτὰ τὰ γράμματα τὰ ὅποια ἤθελον μετὰ τὴν ἀπαιτήσιν περισσότερο πρὸς τὴν ἀθλίαν μου μύραν

διὰ τὴν ὑπότιν τόσον χαμερπῶς μὲ ἐξουθενίσαν. Ἐξουθενίσθη τὴν κυρίαν Λωρμεσάν ὅτι ἡ εὐσπλαγγίᾳ αὐτῆ τὴν ὄψιν μὲ δέχεται εἶναι ἡ μεγαλύτερα δι' ἐμὲ ὄψιν. Ἀλλ' ἐγὼ ποτέ δὲν θέλω μολυνθῆ καὶ μὲ αὐτὴν τὴν καταφρόνησιν. Ναί! Εἶμαι γὰρ ὑπηρετῶν εἶμαι ἀποδοκιμαζόμενος, πτωχὸς, ἀπεξῆρμένος, καὶ εἰς τὴν στιγμὴν ἔτι νὰ συρῶ εἰς τὴν φυλακὴν, διότι ἠέμισα καὶ ὑπὲρ τὸ δῶρον τὴν εὐαισθησίαν μου, διότι ὑπεργέμισα τέρατα ἀχάριστα πλῆρη, μὲ μένει ἀκόμη καρδίαν, μὲ μένει καρδίαν διὰ νὰ μισῶ, διὰ νὰ καταφρονῶ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ αὐτοὶ οἱ δύο βραχίονές μου θέλουσι μὲ βοηθήσει νὰ σχίσω τὰ βάθη τῆς γῆς. Ἐπειδὴ ἤρωςτῶ εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν μου τὴν ὑπαρξίν μου, καὶ δὲν ἔχω οὔτε γυνεὶς οὔτε φίλους, καθὼς καὶ δὲν θέλω νὰ ἔχω, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἦμαι χριστός τῆς καὶ διὰ τίποτε εἰς κἀνένα. Εἰπέ εἰς αὐτὴν οἱ ἦρει ἢ παρὶν τὴν ἀπίαν μοὶ ἐπέβαλε, καὶ δὲν ἦτον ἀναγκαῖον νὰ προσθέσῃ καὶ τὰς εὐεργεσίας τῆς εἰς αὐτήν.

● ἀγνώριστος ἠθέλησε ν' ἀποκριθῆ.

— Ὁχι! Ὁχι! Δὲν θέλω τίποτε νὰ ἀκούσω. Ἄς μὲ λησμονηθῆ! Ἄς μὲ λησμονηθῆ πλῆρως, καθὼς καὶ ἐγὼ ὀρεγομαι νὰ τὴν λησμονήσω.

Ἡ Ἠλεονώρα μαθούσα τὰς νέας συμφορὰς τοῦ Βαλμιέρου ἔτρεξε, καὶ μὲ ὄψιν αὐτὴν εἶχε ἀπαγορεύσει ὁ θεὸς τῆς, εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας Λωρμεσάν.

— Σὲ ζῆτω, ἀκριθὴ μου φίλη, ἠμίσειαν ὄραν διὰ νὰ συσταλεχθῆμεν. Ἀπομακρύνε, σὲ πορκαλῶ, τὰς ὑπηρετῶν, οἱ νὰ συνμιληθῶμεν εὐεθρῶς.

Ἡ κυρία συστάσε τὰς ἀμειψιλικίας τῆς νὰ ἐξέλθωσιν ἢ ὁ Ἠλεονώρα ἐγκαλούσθη ἐν αὐτῷ τὴν ὀψίαν τῆς.

— Ἀγ. πα, πάσχει τὸν Βαλμιέρον; Καμὲ με τὴν χρεὶν νὰ με συλλήσῃ, με τὴν ὄψιν εὐχριστέαν, τῆς ἡπίας, σὲ οὕτω ἐγὼ ὁ παρὰ ἔργον.

— Καὶ βεβαίως! Ὁ Βαλμιέρος μὲ ἐνέβαλεν εἰς πάθος τὸ ὅπου μὲ εἶναι ἀδύνατον νὰ νικήσω. Ἀναγκαῖον ἔχω, νὰ πικρῶ αὐτὸ τὸ αἰσθημα τῆς καρδίας μου, τὸ ὅπου ἡ οἰκογενεὰ μου, ὁ κόσμος ὅλος... ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν ἐχρῆμαι. Ἡ κοινὴ γνώμη σὲν εἶναι πᾶν ἄνθρωπος νὰ τὸ παρασυρῆται. Δυστυχῶς τῶν τῶν Βαλμιέρον. Εἶναι νέος ἠρωμῆς, καὶ με πλάτῃ, χαρίτας προικισμένος. Μικρὸν καὶ σὲν ἔχει γυνεὴ! Καὶ τί μεγαλῆτερον ἐμπόδιον ἠδύνατό τις νὰ θῆσῃ εἰς τὴν ἐπιώσιν σου; Νὰ ἐνῶριζε, ὅμως, φίλη μου, με πόσα δάκρυα καὶ ἀναστοναχμούς, ὑπερμεῖνα τὴν ὄψιν τοῦ νὰ μὴ τὸν βλέπω.

— Καὶ λοιπὸν δὲν ἔχεις σκοπὸν νὰ τὸν νυμῶς φιλῆς.

— Ἄ! Οὔτε νὰ τὸ συλλογίζωμαι κἀν πρέπει. Αὐτὴ ἡ κοινὴ τῆς ὅποιας εἶμεθα ὄματα... Νὰ νυμῶσταιτο καὶ ὁ Βαλμιέρος, με τὴν φιλίαν μου, ὁ χωρισμὸς τοῦ δὲν ἤθελε με λυπεῖ τόσον. Μαθούσα ὅτι ἡ πενία τὸν κατεβύθη, τοῦ ἔγραψα μίαν ἐπιστολήν, καὶ τὸν ἐπεμψα καὶ τινὰ ποσότητα γραμμάτων. Ἀλλ' αὐτὸς μετὰ φιλίας τὰ ἀπέβαλε.

— Τὸν ἐπειράξεις εἰς τὸ φιλότιμον, ἀκριθὴ μου φίλη! φίλη καὶ σὲ ἔμας... Ὁ Βαλμιέρος λοιπὸν εἶναι εἰς δυστυχίαν;

— Καὶ κατήντησε μάλιστα, ὡς ἤκουσα, εἰς τὴν

δοχάτην ἔδειαν.

— Καὶ σὺ λοιπὸν πλέον δὲν τὸν ἀγαπᾷς;

— Σε τὸ ἐξανάλωγ! Εἰμὶ ἀναγκασμένη νὰ κυττάω τὶ εἶναι ταιρεασίτη, τὶ μέλλει νὰ εἶπῃ ὁ κόσμος, ποῖον εἶναι τὸ γρῆς μου, καὶ, τὸ γρῆς μου. Εἰς τὴν ἰδικήν σου ἡλικίαν, Ἐλεονώρα, δὲν συλλογιζόνται τοιαῦτα πράγματα, καὶ μόνον τὴν καρδίαν τῶν ἀκούσων.

— Καὶ βεβαία, μόνον τὴν καρδίαν μου ἢ ἕλον ἀκούσει, καὶ ἂν ἦμην εἰς τὴν θεσιν σου, ἤθελον τὴν ἀφιέρωσιν ἀλόκληρον εἰς τοιοῦτον ἀξιαγάπητον ἄνδρα. Ἄ! Κυρία, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν προσφέρονται αἱ εὐεργεσίαι.

Ἡ Ἐλεονώρα κατ' ἀρχὰς μὲν εἶχε τὸν σκοπὸν νὰ ἀμολογήσῃ τὸ πάθος της· ἀλλ' ἔπειτα ἐκρατήθη Ἀναχωρήσασα δ' ἐκ τῆς κυρίας Λωρμεσάν, παρεδόθη εἰς χεῖρας συλλογισμοῦς. Ἡ ἀθλιότης, ἡ πενία τοῦ Βαλμιέρου ἐπαρρησιάζοντο ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν της ἀδιαλείπτως. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε λάθειν ἀνατροφήν ἀξιάλογον, δὲν ἦτο κίνδυνος νὰ ὑποπέσῃ εἰς αὐτοπνῆμα τι. Ἄλλ' ὁ ἔρωσ πολλὰκις λαμβάνει τὸ πρῖσχημα τῆς ἀρετῆς, καὶ οὕτω εἰς τὴν καρδίαν τῶν εὐαισθητῶν μαλιστα γυναικῶν μετατρέπεται εἰς εἶδός τι ἐθουσιασμοῦ, ὅστις καὶ τὰς κινεῖ νὰ ἐξοκείλωσιν εἰς ἀδικαιολόγητα σφάλματα. Ἡ Ἐλεονώρα συλλαμβάνει τὸν σκοπὸν νὰ γράψῃ εἰς τὸν Βαλμιέρον, εὐὲς ὁδῶς ἀποῤῥῆπτει τὴν ἰδεάν ταύτην ὡς ἀπραγον. Ἡ γὰρ ζῆτος ἡ ἀίλια νὰ καταδάμασῃ τὴν καρδίαν της, ἀλλ' ἦτον ἀδύνατον.

Ὅλω, διόλου εἰς τὴν ὑπερβολικὴν ἀτασίαν τῆς ψυχῆς της πορκαδεδομένη ἢ πολλὰ εὐαίσθητος Ἐλεονώρα, τρέχει μετὰ τιμῶς θαλαμηπόλους της νὰ βυθισῇ εἰς τοῦ, διαλογισμοῦς της εἰς ἐρημὸν τινα περὶ ἀβύσσων. Ἴσως ἡ καρδία της προσεμάτευεν ὅτι ἐλεῖ ἡ θύλαξ νὰ εὖρη πορκαυθιαν τινά. — Ὁ ἥλιος ἤρρισε νὰ δυή. Ἐξαίφνης δ' ἀκούει στεναγμοῦ, πρηνεργυμένον ἐκ β. θ. τῆς λύπης, καὶ διακρίνει μακρόθεν νέον τινὰ β. β. θ. ἀφένον εἰς ὑπερβολικὴν θλίψιν. Ἐκάθητο δὲ ἐπὶ τιμῶς λόφου ἔχων τὰ χεῖρα ἐστηριγμένον ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν. Τὸ δ' ἐξωτερικὸν ἐφανέρωσεν τὴν δυστυχίαν του... πρῖσχημα τὸ σπιλον σπανίως κρύπτεται. Ἡ Ἐλεονώρα συγκινεῖται, προχωρεῖ βήματα τινα, πλησιάζει. Ὁ ἀγωνιστὸς ὑψάει τὴν κεφαλὴν του.

Ὁ Βαλμιέρος! ἐφώνασεν ἡ νεα ἔξω τοῦ ἑαυτοῦ της. Ἰουλίτ, εἶπε πρὸς τὴν θαλαμηπόλον, στάσου ἐδῶ ὀλίγον... θέλω νὰ ὀμιλήσω... μίαν στιγμὴν... καὶ ἐπιστρέψω. Τρέχει δὲ πρὸς τὸν νέον.

— Σὺ εἶσαι, Κύριε! καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν!... ἀναστενάζεις!

— Ἄ! Κυρία! τί; Λαμβάνεις συμπάθειαν εἰς τὴν δυστυχίαν μου; Δὲν ὀμιλάεις λοιπὸν τοῦς ἄλλους οἱ ὅποιοι μοῦ σφάζουν τὴν καρδίαν! Δὲν τὰ θεωρεῖς ὡς ἔγκλημα λοιπὸν;

— Ἄ, ἐγκλημα; ὡς ἐγκλημα; Ἐγὼ μάλιστα ἔπρεπε νὰ λογίζωμαι ἕναρος ἂν δὲν ἀμολόγησον τὸ ἀδικὸν τὸ ὅποιον πάσχεις, ἂν δὲν σὲ ἐλυπούμην... Εἶσαι ἀξίος τῆς ὑπολήψεως... ἀξίος τῆς συμπαθείας πάντων...

— Ἄλλ' εἶσαι! Ὅλοι ἐξ ἐναντίας μὲ ἐπρὸςδωαν, μὲ ἐγκατέλειψαν. Καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Λωρμεσάν... ὦ Θεέ! Ποῖα εἰκὼν! καὶ πρέπει νὰ τὴν φέρω ἀκόμη εἰς τὸν

νοῦν μου; Ὁχι! Ἄς ἐξελείψωμεν διὰ πάντα, ἄς ἐξαλείψωμεν ἀπὸ τὴν καρδίαν μας τὰ θέλγητρά της.

— Καὶ τὴν ἀγαπᾷς λοιπὸν πάντοτε;

— Ἡ καρδία, Κυρία, δὲν μεταβάλλεται κατὰ τὰς ἐπιθυμίας μας, καὶ πρέπει νὰ εὐχωμαι νὰ λησμονήσω μίαν γυναῖκα ἢ ὅποια εἶεν ὄλον τὸν ἔρωτά μου.

Καὶ δάκρυα ἔβρυσαν ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ Βαλμιέρου.

— Βλέπεις, Κυρία, πόσον εἶμαι κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτά της; καὶ ἤθελα ἐρυθραίσει τὴν διὰ τὴν τόσῃν εὐαισθησίαν μου, ἂν εἶχα ἐμπρὸς μου ἄλλον ἀντὶ σου.

— Πλὴν, κύριε, το ἐξεῖς εἰς... εἶσαι πολὺ βέβαιος ὅτι αὐτὴ ἤθελε δυσκλευθεῖ νὰ σὲ δώσῃ τὴν χεῖρά της.

— Εἶπε μᾶλλον ὅτι ἤθελε μὲ τὴν ἀρνηθῆν· εἶμαι βεβαίος, πλὴν ἐγὼ ποτὲ δὲν ἤλιξα τοιαύτην εὐτυχίαν, καὶ πρῶτος, καθὼς γνωρίζεις, ἀντέτεινα εἰς τοῦτο, καὶ δὲν κατεδέχθη διόλου νὰ καταχρασθῶ τὴν πρὸς ἐμὲ κλίσιν της. Δὲν ἔπρεπεν ὅμως ἡ κυρία Λωρμεσάν νὰ μὲ φερῆ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον! Ναί! Ἡ χεῖρ ἐκείνης μὲ ἔφερε τὴν θανατηφόρον πληγὴν!..

— Πλὴν σὺτὴ μὲ ἐνεπιστεύθη ὅτι βλέπουσα πόσον ἡ τύχη σὲ παρήτησε, δὲν ἔλειψε νὰ σὲ προσφέρῃ τὴν συνδρομήν της, καὶ σὺ τὴν ἀπέβριψες.

— Ἡ Κυρία Λωρμεσάν νὰ μὲ προσφέρῃ εὐεργεσίαν! Ὁχι! Ὁχι! εἶμι ὑβρις τὴν ὅποιαν ποτὲ δὲν θέλω τῆς συγχωρήσει. Ἄς μὲ πάρῃ τὴν ἀγάπην της, τὴν φιλίαν της, τὴν ὑπόληψιν της, καὶ ἄς μὴ σπρώξῃ τὴν καταφρόσιν της εἰς τοιοῦτον βλαθμὸν ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ μὲ ὑπογρεώσῃ.

— Πλὴν, κύριε, ἂν ἡ δυστυχία... θέλεις ἀκόμη νὰ δοκιμάσῃς καὶ αὐτὴν τὴν λύπην;

— Ναί! Φαίνεται ὅτι ἐγεννήθη εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τὰ δοκιμάσω ὅλα. Πλὴν ἡ ἀθλιότης δὲν θέλει μὲ τρυφάσῃ ποτέ. Δὲν ζητῶ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦς ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι μὲ ἐφάρθησαν μὲ τὴν ἀχαριστίαν, παρὰ νὰ μὲ ἀφήσωσι νὰ διελθῶ τὸ λοιπὸν στάδιον τῆς ζωῆς μου ἐν τῷ σκότει καὶ μακρῶν ἀπὸ αὐτοῦ.

— Κύριε! Ἀκούσε με... Γνωρίζω πάσον τὸ κίνημά μου τοῦτο εἶναι ἀνίκελον εἰς τὴν ἡλικίαν, εἰς τὸ φῶλόν μου. Πλὴν μὲ εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ κρύψω τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας μου, καὶ πρέπει νὰ φανερώσω τὸ μυστικόν μου... Βαλμιέρε! ἔχω κλίσιν εἰς τὸ ὑποκείμενόν σου. Καὶ ἰδοὺ σὲ προσφέρω καὶ τὴν καρδίαν μου, καὶ τὴν χεῖρά μου...

— Τί λέγεις, κυρία;

— Ναί! Θέλεις γίνεαι σύζυγός μου. Θέλεις λάβει τὴν περιουσίαν μου εἰς τὰς χεῖράς σου. Θέλεις ἔχειν ὄλον μου τὴν ἀγάπην, καὶ κολακευομαι ὅτι θελῶ σὲ κάμει τέλος πάντων νὰ λησμονήσῃς καὶ σὺ τὴν ἀγάπην τὴν ὅποιαν τρέφεις εἰς τὴν κυρία Λωρμεσάν... Τρέγω δὲ τώρα νὰ ἀναφέρω ὄλα εἰς τὸν θεόν μου, καὶ ἐλπίζω νὰ μὲ δώσῃ τὴν συγκατάθεσίν σου. Τὴν ἀπόκρισιν σου προτμένω νὰ τὴν ἀκούσω ἐνώπιόν του. Πρὸς τὸ παρὸν ἄλλο δὲν σὲ ζητῶ εἰμὴ τὴν φιλίαν σου.

Καὶ ἡ Ἐλεονώρα ἔγινεν ἀφαντος ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς τοῦ Βαλμιέρου, χωρὶς νὰ λάβῃ ἐκεῖνος καιρὸν νὰ ἀποκρῆθῃ.

— Σκοπὸν δὲν ἔχω νὰ σὲ ἀπατήσω, εἶπεν εἰς τὸν